

115. Ha szívem néha elszorul

Richard Rudel
(1821–1910)

Ha szívem néha elszorul, Rossz
kedvnek árnya rám borul, S tán egész cse-
kély az ok, Kár, hogy rágon-do - lok, Szó -
lok ha-mar: a bűt fe-ledd, Sze-rezz ma-gad-nak
új szív - vet, Mert rossz ke - délyt sa
bú - su - lást Az ör - dög ad - ja, lásd!

2. S az Úr Jézus eszembe jut, Ki mindig vigasztalni tud, És szól:
míg húsvét fénye kel, Miért csüggedtek el? S ez bennem drága
dalt fakaszt, Halkan dúdolni kezdem azt, Míg áttör bűn és bána-
ton S harsogva zeng dalom.

3. S a hang, amint erőre kap, Az Úr mélyebben megragad, S ott
van vele szívembe' már A fényes napsugár. Ha búra volna hát
okom, Dalommal Őt magasztalom. Boldog szív, mely nem ejt
panaszt, Dallal kiúzi azt.

Richard Rudel – Vargha Gyuláné (1863–1947)